

Előfizetési ár
Házhoz hordva:
 Egész évre 8 kor.
 Félévre 4
 Negyedévre 2
Postán küldve:
 Egész évre . . 9 kor. 50 fill.
 Félévre . . . 4 . 50
 Negyedévre . 2 . 30
 Egyes szám ára 20 fillér.

Selmeci Újság

Társadalmi hetilap

Megjelen minden csütörtökön.

Szerkesztőség:
 Péch Antal-utca 41. szám.
Kiadóhivatal:
 hova az előfizetések és hirdetések küldendők: Kossuth Lajos-ter 4. Zárda épület.
Apró hirdetések díja szavanként 4 fillér, **vastagabb betűkkel 8 fillér.**

Főmunkatársak: A főiskola hallgatói	Felelős szerkesztő: Wagner László dr.	Kiadó- és laptulajdonos: Grohmann Gyula
---	---	---

A lap tiszta jövedelmének 25 százalékát a „Főiskolai-Kör Otthona“ javára fordítjuk.

Valeur morale.

Nemrég a politikai eszmék harcban állottak Magyarországon. A nép gondolkodása tisztító tűzbe keveredett. Szerencsésen került ki a viadalból. A magyar nemzetnek megtisztult, történetileg helyes filozófiával gondolkodó óriás tábora lett.

A hatalmas közjogi felekezeti terhodítása városunkban szentélyalapítással járt. A szentély papjai erkölestán után néztek. Amit kerestek, a multak messze tájékain tettekkel irták meg az ősök. Az ő végrendeletük volt ez az iromány. Felnyitották hát a nagy idők hagyatékáról szóló aktákat. És megtalálták bennük a mi örökségünkről megírt részt.

Kötéltáblába fogják vésni. Az örökösök nemsokára olvashatják.

Az erkölestán egy fejezetből áll: Branyiszkó. Selmeceken nemsokára

eljövő ünnepe ennek az apoteózisa lesz.

Ezernyolcszáznegyvenkilencnek az erkölesi principiuma fog ragyogni azon a kötéltáblán. Elömlik rajta a honfiai lélek törvénye: Erdösi Imre hősi lelke.

Az ünnep kétségkívül az örökség átvételével fog járnival, s ez a nagy idők erköleseinek a szívekbe való befogadása lesz. A hajlam jeleit láttuk. Azok a fillérek és százfillérek, melyekből a tábla felkerül a falra, többnyire oly emberek zsebeiből valók, kikből hasonló nagy idők hasonló nagy embereket tudnának képezni, mint a minövé ezernyolcszáznegyvenkilenc Erdösi Imrét tette.

Olyan erkölestán köbefaragásához járultak ezek a fillérek, melyeknek egyetlen fejezetében tiltva van a prudéria. Mely más, mint közjogi felekezeti nem ismer. Melynek „hét főbűne“ az önzés . . .

Ez az erkölestán csak egy úton enged járnival, az igazság útján. Csak egy érdeket ismer, a hazát. A közérdeket védi, mint a polgári jog a kiskorút és árvát. Egy adót ismer, a lelkesedést. A mammonnak áldozókat kitagadja. A pénz rabszolgáit kárhözatra sujtja. Az eladott lélek vételárát megbélyegzi. Aki önzésből hajtja fejét igába s a jármot valami pénzforrás érdekében húzza, — nem ismeri el az igazság fiának.

Ez az erkölestán azt is mondja, hogy nem jó a törvény ingerlő formájába szerelmesnek lenni. Keresni kell a törvényben annak intencióját, a lényegét s követni is. A törvény könnyen válik az interpretációk perditájává. Nem illő dolog a fejet ennek kényelmes, puha formájában felejteni. Az erkölestán kell szerelni a törvényben, mely egyénileg néha terhes önmegtartóztatást követel. Így lehet csak a közérdek felekezetiének igaz hiva lenni.

Lovagias ügy.

Írta és a selmecebányai izraelita leányegylet estélyén felolvasta: **Hazai Hugó.**

A lovagias ügyek kétfélék. Cibil és katona lovagias ügyek. A cibil lovagias ügyet rendszerint karddal és jegyzőkönyvekkel intézik el. Ezek csak hétköznapi lovagias ügyek. A vasárnapi lovagias ügyek másképp hozatnak rendbe. Bárhogy tulajdonképen a vasárnap sem mindig kívánatos nap. Mert ámbátor, hogy rukkolás nincsen is, akadnak mindenféle egyéb ügyes-bajos dolgok, melyek elensúlyozzák a ki nem rukkolást. Így példának okáért vasárnap délelőtt vizitálják meg mindenféle kardos és csillagos népek, hogy a szobadeszka kiállja-e a versenyt a gyuródeszkaival fehérségre nézve. Ugyancsak vasárnap délelőtt eteti a kapitány úr az őrmestert, nem mintha az őrmester talán éhes volna, s a maga jószántából enni nem tudna, hanem a fenével eteti, mert haragszik rája. Továbbá vasárnap kérdezik föl az embert arra nézve is, hogy hívják a rajsz kriksz minisztert, mi a neve a többi generálisnak, holott mindez teljesen mellékes, mert hiszen olyan pogány német nevük van, hogy becsületes magyar embernek nem veszi őket be a természete. Történnék továbbá egyéb esetek is. Némelyek kapnak egész napi aristo-

mot, ismét mások nem kapnak szabadságot, ámbátor, hogy haldoklik is a nagynénjök (mert már ezek a haldokló nagynénik évszázadok óta viaskodnak a halállal), továbbá nem kapnak kimaradási engedélyt, magyarul elábniszót (Erlaubniss), mi jól is nagyon, mert a császár nem azért fizeti a hat krajcárt minden napra, hogy a baka belesüllyedjen a pazarlás bűnébe s éjjeli tivornyázásokra költse ott a sok pénzt.

Idáig elérkezvén, szükséges megtudnunk, hogy ama Klein Móríc nevű katona ma szintén kért kimaradási engedélyt. És mivel hogy rendben volt a szénája, irást is kapott róla, mely irás kemény és megcáfolhatatlan jogot adott arra, hogy ezen Móríc ma este kilenc óra helyett tizenegy óráig töltheti idejét a városban.

Tulajdonképen erre az elábniszra a Mórícnak semmi szüksége sem volt. Mert Móríc nem igen szokott máskor sem elmaradozni, ma pedig éppen nem maradhat el, ha akarna is, mert a pénzbeli állapota lényegesen hátráltatja ezt, s pénz nélkül ugyan mit ér az egész elmaradás? Hanem azért mégis csak ki kell kérni azt az engedélyt. Mert hát képzelhető-e az, hogy ma, purim napján ott üljön a kaszárnya falak között az ember fia, ha nincs becsukva? Hej, hej, tavaly ilyenkor másképp volt, sóhajtott fel magában

a Móríc, mikor reggel felébredvén, azon kezdett szomorkodni, hogy ma purim van! Hej, hej, tavaly nem azon gyótródott, hogy mire vergődhetik még ma, hanem fehér keztyű volt a kezén, s bokréta a gomblyukában. Mert hogy bál volt ám otthon ma egy esztendeje! Purim bál! És micsoda bál! Esztől reggelig tartó bál! És a négyest ő rendezte! Micsoda egy négyes volt az! A Schwarz Herminával táncolta! Az egyes figurák úgy mentek, mint a karikacsapás. S én anglé, balansz tur dé mén. Hej, hej, mikor ő azt mondta chéne des dames, ezt még azok is megértették, akik nem tudtak franciául, mert úgy ejtette ki a szót, hogy schön die Dame! ami németül ugy-e hogy különben hangzik, mint franciául! No lám! Most pedig megint purim van, s a szegény Móríc nem a purim bálon rendezi a négyest, hanem rendezi a cókmojkáj, hogy illendő öltözetben járulhasson a kimaradási engedély irányában.

Megkapván tehát az engedélyt, el is indult utnak a Móríc s semmiféle uton álló s kapuban álló népek fel nem tartóztatják őt. Mert Móríc nem tartozott ama katonák közé, kik hamiskodásban járva, csak a külszin számára dolgoznak. Nem. A Móríc kifényesítette még a belső felét is a csakójának és a bakancsát is, de úgy ám, hogy az tükör-

Olyan időkből való erkölestan ez, amikor ingyen adták az emberek a szolgálatot, a vagyont, az életet — ki mivel használhatott — a hazáért. S a halálbamenők jutalmukat csak a jövő elismerésében látták. Meggyőződésük glorifikálásában. Abban az örök hatásban, mely a késő unokák lelkeit átítatja varázslatával: az eszmék halhatatlanságában.

Meggondolta kiki, hogy adományával ilyen erkölestant ismert el?

Ott a fillérek között ugyan vannak koronák, melyek csak a nobilesse oblige folytán kerültek oda. Azaz örültek volna, ha nem kellett volna a többi közé keveredniük.

Az érmeknek két oldaluk van. Az ábrázat és írás, mely utóbbi a szív, a lényeg. Vannak ott olyan koronák is, melyek csak ábrázatukkal szerepelnek.

Hogy ütne ki már most egy kis párhuzam az adakozók és a hősök énjai között? Nagyon sokan volnának, akik olyanok, mint a minőknek őket a *hözérdekért* meghalt hősök remélték. De lennének, kik differenciákat éreznének magukban. Ezek kétségkívül magukba fognak szállani azon az ünnepen. Meg vagyunk győződve, hogy a differenciákat tőlük telhetőleg kiegyenlítik. Felteszik magukban, hogy ezután *nemcsak ábrázattal*, de lényegileg, szívvel is részt vesznek Branyiszko erkölestánának hódító had-

járatában. És mikor az erköles már csak a lelkiismeretre appellálhat, ha kell, önmaguk felett is meghozzák az igazságos ítéletet s azt *végre is hajják* . . .

Selmec közönsége különben nagy-szerű dolgot produkált. Az adakozásokkal nagyon túlterhelt nép szegénységét meghaladó erővel összeadta *eszményi okokból* filléreit. Ez már aztán dicséretes jelenség. A valeur morale tisztelete. Maga is erkölesi érték.

Részlet Dr. Kiss Arnold

budai főrabbi beszédéből.

Az irodalmi szépség valami különös szépség. Protektora sokszor a legkiálthatatlanabb dolgoknak. Befogadást nyernek általa egymáshoz a legellenségesebb eszmék. A nudításokat megtűri a takaródzó erény. Ezt beveszi a tagadás híve. A tendenciózus érdekiratban pedig gyönyörködik ellensége. Elválnak az eszme a köntöstől, s ennek csillogása káprázatba ejti a a szemet, s ez nem veszi észre az alatta rejlő, sokszor barátságtalan tartalmat.

Ami most mondtunk, azt nem dicsestelemtetésére mondtuk a nagy rabbinak. Az ő beszéde nem barátságtalan. Munkája, — melyet itt Selmeccen hívei között végzett, feltétlenül tiszteletreméltó. Mi csak annak magyarázatára írjuk e pár sor bevezetőt, hogy az a prófétai hangú zsidó beszéd minnek a révén kerül olvasóközönségünk elé.

Örvendünk az alkalomnak, hogy szellemességéből sokfélekezett közönségünknek bemutatathatunk egy esekély részt, mint a magyaros költőiségnek zománcával tündöklő tanítói művet. [dr.]

*

számba bizvást elmehetett. És a derekára való szij, — no hát erről ne is beszéljünk, mert a Móric szija nem is volt szij, hanem igazi hősköltevény.

Ennélfogva nincs is mit csodálkozni azon, hogy minek után Móric jelentkezett a különböző fórumoknál, mindenütt hiba nélkül áteresztődött, sőt a szobabeli káplár, ama Franc Fullajtár nevezetű, — ki jelenleg kaszánya áristomban sanyalódik — meg is ve-regette a vállát.

— Tisztölöm az Örszét!

Tudniillik a Fullajtár járatos volt vasárnap délutáni ügyekben s tapasztalásból tudta, hogy efféle elábniszok hölgyi ügyekkel is egybe vannak kötve.

Ime, itt azonban a Fullajtár tévedett, mert a Móric nem az Örsze irányában utazott, mivel hogy nem is volt Örszéje, sőt kimen-vén a kaszányából, megállott a kapu előtt és azt sem tudta merre vegye az útját, mert hisz tudjuk, hogy a pénzügyi helyzet egyenetlensége fölöttébb határozatlanná tette az állapotot. Ily körülmények között, minek-utánna Móric meghányta vetette a dolgok mineműségét, végre is a „birslí práter“ nevezetű sétáló helyre esett a választása, hol *nemcsak* ringlispilek es verklík tömege mulattatja a közönséget, de egyébként is el le-

het járkálni komótosan, s bál is van sokféle, ami éppen purimhoz való dolog.

Móric tehát menván a birslípráter felé, találkozik útközben egy tüzér katonával, aki odaszólt Móricnak:

— Szerbusz földi!

Felel a Móric: — Szerbusz András!

Ez a tüzérkatona amaz unterkanonér Andreász Rudas volt, aki a Móriccal együtt rukkolt be, egymás szomszédságából. És ugyancsak megörül Móric, mikor a tüzérkatona elmondja, hogy éppen őhozzája igyekezett, mivelhogy hazulról való mondása nagyon. Itt volt nála látogatóban a sógora, az hozott a Móricnak is egypár tiszteletet hazulról, — meg egy forintot!

No ez mindenképen jó dolog. A tisztelet is, mert ebből megtudja az ember, hogy odahaza nincs baj, a forint is, no meg éppen jó dolog, mert sokféle vergődéseknek leszen a gyógyítója.

Igy megváltozván a helyzet, Móric a világgal kezd barátságba elegyedni, s szalmabélű szivar vásárlásában járadozik. Ami nem olyan kis dolog, mint a tapasztalatlanok hinnék, mert teszem fel, ha a szalmája nem jól jár, mit se ér az egész? De ez is sikerült, s most már Móric füstölheti a szivart. Ha már van, — így vélekedik — lássák is, ami nagyon helyes vélelem.

Koldús a népek között Izrael, ha külső sorsát tekintjük a történelem hullámzásában, de király a nemzetek között, ha belső gondolat világának harmonikus, egyenletes nyugalmaat vesszük tekintetbe. Mindent elveszített. Hazát és önállóságát, templomát és ősi otthonát. Mondjátok hol van az a nép, avagy az az összesség, amely nemzeti létének sirján is fölmaradt volna, és szétszéledve a földkereken, dacolni tudott volna az idők viharával, és a lelkének lelkéből nem rázott ki egy álmod, egy ábrándot, egy hitvallomást soha semmiféle erő, semmiféle változás? Hát miből van megalkotva ez a faj, amelynek ilyen mondhatatlan, írthatatlan a léte? Vastól vannak-e az inai, éreből-e a teste, száz feje van-e, mint annak a mesebeli szörnyetegnek, amelynek mindegyik levágott fejére másik, újabb nő ki? Kiontott vérenek tengere tanuskodik arról, hogy az ő testét is meglehet ölni; martýrium könyvei zokognak arról, hogy gyöngé volt a gyöngék között is; ináinak busongó melodiája sikongva hirdeti, hogy mint az ártó vadat, úgy pusztították mindenkoron és mégis a vele egykorú, nálánál sokkal hatalmasabb népek közül egyedül Izrael maradt meg hivatásának teljes és csorbítatlan tudatában. Hol van ennek a rejtélynek a kulcsa? És Izrael követője mint egy győzelemben és sujtoló csapásban szilárdvá váltott pajzsot emeli magasba a két törvénytáblát és azzal felel a kérdésekre: „Enyém az Isten! Ez az én életem titka! Ez az én kincsem népek és nemzetek! Szánjatok csak, nevésetek csak rajtam, — ez az én boldogságom. Olyan drágaságom ez én nékem, amelynek értékét egyedül csak én tudom megbeesülni, mivel csak én tudom, hogy mim volt az a kö-é-ém. Csellengő, iramlatos minden jelenség a nagy világon, ezt én mondom, az öreg Izrael, aki trónusokat láttam össze-é-élni, és csillagokat láttam elborulni, aki-

Az utat immáron ketten teszik meg s anélkül, hogy kérdeznének vagy szólnának felőle, mennek közös akarattal egy cél felé, hová a Móric eredetileg is törekedett, tudniillik a birslí práterbe. De most már nem csak avval a célzattal, hogy az épületek külsejét nézik meg csupán, hanem megeshetik, hogy egyiknek-másiknak a belső szerkezetét is kikapasztalják.

Ime: itt látni holmi komédiákat, kigyóembereket, panorámákat, továbbá paprikajancsi színházakat is, de a Móric látó szemmel csakhamar ráakadt egy alkalmas telepre, mely érdemes arra, hogy megálljon az ember előtte és megfontolás tárgyává tegye, megnézz-e mi van belül. A külseje ugyanis csábító. Ott tudniillik meg vagyion írva, hogy belülről ma és mindennap nagy táncvígalmot tartatik.

Hm. Ha az ember fiatal, továbbá pénze is van s mindezekon fölül purim is van, az ilyen csábítást nem állja meg sokáig.

Mondja az Andreász:

— No?

Felel a Móric:

— Hát no!

Nem tudom, áll-e még a Práterben az a korcsma, amelyikben öt krajcárért mértek egy forduló táncot. Akkor áll, mikor én

nek történetébe olyan népvégek vannak följegyezve, amelyekről ti haladó nemzetek alighogy hallottatok, — én velök élttem' harcoltam, ellenük: az ő nevük ma a pornál is semmibb, de még tovább küzdök és harcolok. Nekik köből való bálványai voltak, és ezekben a bálványokban nem lakott szellem. Az én törvényem is köből van, de bennem eleven szellem lakik: az ő Istenük nem tudta őket megvédeni, mivelhogy enyém az igazi Isten! „És így lettem zsákmánynya Edom és ígygen aláza meg Dzéirt ellensége, de én a régi hatalommal állok.“ A régi hatalommal. Mivel az én erőm nem a fegyveres kéz és nem a győzelmes jobb, és nem az élesre fent kard, és nem a célba lövő tegez. Az én erőm ez Isten, az én lobogóm az Isten szeme, értem Isten törvényéhez való hűség. Látjátok! Az aranyomat el tudtátok venni tőlem, a házaimat összerperzselte a láng. Kergetni tudtatok, kinozni tudtatok, máglyára vittetek, de az én Istenemet el nem vehettétek sohasem. Tűzbe dobtátok magát a törvényt is, bölcséim irásait. — Híú erőlködés! A papir, a pergament, az írott lap pernyévé senyvedett, de enyém az Isten! A szellemet nem járja át a kard, nem emészti meg a tűz, határa maga az örökkévalóság. Oh van nekem egy mámorító diadalnam az én csüggedő elhagyatottságom közepette: az, hogy az én törvényem nélkül ti sem tudtok élni. Kölesön kértétek tőlem, s én szívesen adtam; sallangot raktatok reá, s azt mondtátok, hogy más a ti törvényetek. — Mit törődtem én azzal, ha az én napom másnak is világít, s ha a káprázó szeműek azt hitték, hogy két külön nap ragyog az égnek boltján? Jártam örvények fölött. Tányáztam oroszánok bombólése között. Ittam a keserűség poharából mérget. A gyermekeim félénken öleltek át, a hitves társam ott a középkori zsidó templomokban, amelyeket vérszom-

jas tömeg vett üvöltő fenyegetéssel körül, sirva készült a hallos órára, — és én fennhirdettem a vallomást: enyém az Isten! és nem tettem le a zsoltárok könyvét a kezemből, és búvárokodtam éjjel és nappal a törvénykönyvben, és inkább a halált választottam, mint más hitet. Csókkal csitítottam síró kis fiam, akit korán megtépett az utcagyerköcök gúnyja és ütököve, odaültem vigaszul a törvénykönyv mellé, elővettem apám talmudmelódiáját és úgy oktattam: Miénk az Isten fiam! övék a gyűlölet, a káromlás, a szeretetlenség! De azért csak szeresd felebarátodat, mint magadat, mivel ez ennek a törvénykönyvnek az egész alapja. Szeressed azt az otthont, melyet az emberek hazának neveznek; ha kiűznek belőle, akkor is szeresd, a nyelvét el ne feledjed, mert egyszer születik az ember, és hazája is csak egy van. Légy jó a gonoszokhoz éppen azért, mert azok gonoszok tehozad! Vándor embert ha látz, ki éhezve áll meg küszöböd előtt, ne kérdezd, hogy hívják Istenét, szegj neki kenyerekből; a te apád is vándorbottal bujdosott. Árva gyermeket, ha zokogva otthon keresni lát nál, — szorítsál helyet, az asztalodnál neki — úgy, úgy szorosabbra kicsiny testvéreiddel és mondd neki: enyém az Isten! Nálunk otthon van az Isten! A lelked kincseit ne tartsd önmagadnak, hanem tanítsál, ha majd tanítani fogsz tudni; oktassál, ha világosságra leszen szükséged. Légy azon, hogy a jók, a nemesek közé tartozzál, s ha úgy éreznéd, hogy tied az igazság, hirdessed: enyém az Isten! Jöjjetek adok az én hitemből mindenkinek. S ha majd kicsiny gyermekeim, — én édes kis fiam, szöske kis lányom, akiknek fejélembe nyugszik még ma, — ha majdan már én nem leszek, arccal fordulok a falnak, és pihenni vittetek engem, ha majdan édes anyátok is porlik a hant alatt, elalszik hűséges szemének sugara, majd

jöjjetek ki sirhantunkhoz mosolygó tavaszi hajnal időben, avagy altató őszi alkonyatkor. Álljatok meg ott künn a temetőben a mi két sírkövünk előtt — oh a gyermek szíve előtt az is két kötbla, két törvénytábla, — kulesoljátok össze két kezeteket, és tegyetek ottan vallomást nekünk: Édes apánk, édes anyánk! miénk még az Isten! Lelkünkben van a törvény, és hűvek vagyunk hozzá, nem adjuk eserebe semmiért sem őseink hitét . . .

HIREK.

Kossuth Ferenc.

Városunknak a függetlenségi és 48-as pártához tartozó több polgára indítványt adott be a törvényhatósági bizottsághoz, hogy a március 12-én megtartandó közgyűlésen Kossuth Ferenc kereskedelemügyi miniszternek, a függetlenségi és 48-as párt vezérének az öt éró támadások alkalmából bizalom nyilváníttassék és a város díszpolgárává választassék s neki a díszpolgári oklevél a város polgáraiból megalakulandó bizottság által Budapesten kézbesíttessék. Az indítvány tartalmát annak politikai természeté miatt nem közölhetjük.

Reméljük, hogy a törvényhatósági bizottság az indítvány fontosságát átértve késedelmeskedés és baklövés nélkül egyhangúlag fogja elfogadni, a város közönsége köréből pedig nagy és tekintélyes bizottság fog megalakulni a díszpolgári oklevél kézbesítése végett.

Meg kell hívni Kossuth Ferencet városunkba. Ha keskenyvágyányú vasutunkat és a mi nagy nyomorúságunkat meglátja, valószínűleg itt fogja megkezdeni

meg a Móric Bécsben szolgáltuk a császárt, mert ha nem állt volna, akkor a Móric nem táncolhatott volna délutáni három órától napnyugatig. Ha számvetéssel élünk, könnyen kitalálhatjuk, hogy hány fordulót lehet emez idő alatt táncolni, ennél fogva a Móric vagyoni viszonyai fölöttébb kedvező színben tűnnek fel előttünk. Holott pedig tudjuk, hogy csak egy forintja volt, annak is hűja van már és a császár csak hat krajcár napszámot fizetett egy napra, de akkor még vacsorát nem adott. Egy tánc öt krajcár, egy napi fizetés hat krajcár, egy vasárnap délután sok rendbeli tánc: ezek a tényezők nem igen egészítik ki egymást. Ennél fogva olyképen hozta létre az egyensúlyt a korcsma tulajdonosa, hogy pausálé árban tette megvalósíthatóvá a táncvigalmat. Harminc krajcárt, aki egy összegben lefizetett, táncolhatott érte, — a meddig tetszett. Sőt hiteles cédulát is kapott arról, hogy megfelelt ebbeli kötelezettségének, mely cédula a blúzra kitűztetvén, nemcsak az ellenőrző közegek zaklatásaitól mentette meg a táncost, de alkalmas ékességül is szolgált.

Móric tehát lefizetvén a taksát, megkapván és kitűztvén a cédulát, beljebb indult a táncoló sereg körébe, hol is már vadászok és pékkáplárok, továbbá szanitéc és huszár firekek, bakaörmesterek és tűzér katonák

nagy vegyességben serénykedtek hölgyi leányok körül. Minekutánna pedig a banda is hozzálátott kötelességéhez, ráfujván (mert úgy fujta) a „Drahn mer auf und drahn mer um“ című nótát (hej, de szép nóta ez! Én is jártam rá nem egyszer!) Móric is megtapasztalta ezt az állapotot. Hamarosan meg is akadt a szeme egy kis fitos orru német leányon.

Ez eddig rendben volna, hanem az aztán mégis baj, hogy a leány német volt, a Móric meg a német szóval meglehetősen hadi lábón állott. De hát azt mondta az egyszeri házasságközvetítő: Ki beszél itt szerelemről, mikor itt házasságról van szó! Minek a bálban a német beszéd. Hisz itt táncról van szó!

És aztán mire való dolog az, hogy azt mondjuk, hogy ez a Móric nem tud németül? Dehogya is nem tud! Tud az annyit, amennyire szüksége van ahhoz, hogy táncra kérjen egy leányt. Ime odaáll elébe, összeüti a bokáját, és mondja:

„Herr Frajla . . . itt osztán megakadt, de csakhamar kivágta magát . . . ik mendegite horzam ajn man!“

Mire a kisasszony elmosolyodott, mely dolgot Móric kedvező jelnek vevén, ismét szóval akarta tőle megkérdezni, hogy egy forduló táncra sziveskedik-e vele a kisasszony.

De, hogy kérdezze meg? Móric nem jött zavarba. Mi is a tánc? Ugye a lábak gyakorlata. Ha táncol az ember, akkor ugyebár a lábával gyakorlatozik. Hiszen ezt ki tudja mondani. Ki is mondta:

— Übungen mit dem Gewehr? Mely szavakat a kisasszony illendő módon elértvén és meg is felelt, hogy: Übungen! A Móric aztán nem is akart többet. Átölelte a leányt s a nóta hangjára szép németesen járni kezdte. De igen jól értette ám ezt ez a Móric. Sasirozva, meg hat lépéssel, meg visszafelé fordítva, no tudta no, egyszóval, hogy igen jól tudta a táncot és a Mircli (mert bizonyosan Mircli volt a neve), a második táncnál már hívogató mosollyal kacsintott a Móricra, ámbátor, hogy ez csak közkatona volt, és ámbátor, hogy örmesterek is kezdtek a Mircli irányában tereptanulmányokat tenni. Ennekutánna jött a harmadik és sokadik tánc, melyek folyamán végül Mircli bevallotta, hogy ama furvézer katona, akivel itt találkozni szokott, és akivel ma is találkozni szándékozott, immár maradhat magának, nemcsak azért, mert eddig nem jött, hanem — egyébert is. És eme vallomás után Mircli mosolygott is, de nem sok ideig, mert a furvézer katona, aki csak most szabadulhatott a kaszárnyából, megérkezett.

Megértvén pedig a helyzetet, egyszeriben

a tervezett vasúti politikát s ez esetben városunk még jobb jövőt remélhet.

Az ügy fontosságáról legközelebbi számunkban fogunk szólni.

— **Kossuth Ferenc kereskedelmi miniszter,** az orsz. függetlenségi és 48-as párt elnöke a helybeli függetlenségi pártkör üdvözlő sürgönyére a köv. választ küldte:

Herrmann Emil elnök.

Köszönettel vettem bizalmuk nyilvánítását, fogadják üdvözetemet. *Kossuth.*

— **Államvizsgák.** A bányászati főiskolán f. hó 16-án kezdődnek az államvizsgák. Még pedig 16-án az írásbeli, 18-án pedig a szóbeli vizsgákat tartják meg. Összesen tizenketten jelentkeztek a vizsgára. Hat bányász és hat kohógyakornok. A vizsgákon biztosok *Farbaky István ny. főbányatanácsos* és *Veress József kir. főmérnök* lesznek. A kormány képviselőjében *Mály Sándor* miniszteri tanácsos fog részt venni a vizsgákon.

— **Sorozás.** Az 1907. évre vonatkozó fősorozást f. évi március hó 20 és 21 napján tartják meg. Március 20-án az I. korosztályúak (1886. évbéli születésűek) és II. korosztálybeliek (1885. évbéli születésűek) állítatnak elő. Március 21-én pedig a III. korosztályúak (1884. évbéli születésűek) és az idegen illetőségű hadkötelesek következnek. Azok a hadkötelesek, akik valamely törvényes jogcímre, vagy egyéves önkéntesi kedvezményre igényt tartanak, ez iránti kérvényeiket f. hó március hó 15-ig kell, hogy benyújtsák a h. rendőr-főkapitánynál.

— **Közgyűlés.** A selmechányai kerületi betegsegélyző pénztár e hó 10-én tartja meg rendes közgyűlését a városháza nagyszobájában.

— **A legnagyobb takarmányrépa termések.** Elmúltak azok az idők, amikor a gazda már azzal is meg volt elégedve, ha csak nagy mennyiségben termelt takarmány-

répája. Ma már a legkisebb gazda is tudja, hogy nem abban áll a répa értéke, ha telepakja a jószágnak a beleit, hanem arra kell a fősúlyt helyezni, hogy mekkora tápértéke van a répának. Hogy nagy tápértékkel bíró répát nyerhessünk, szükséges, hogy az anyarépák (magrúpák) legalább 4–8 kiló súlyúak és tápértékükre nézve a leggondosabb módon egyenként vegyileg megvizsgálva legyenek. Jelenleg nem létezik más cég a budapesti *Mauthner Ödön* cs. és kir. udvari magkereskedésén kívül, mely ily nagy gondalattal termesztett répamagot hozna forgalomba. Ezen répamag e mellett még impregnálva is van, miáltal sokkal gyorsabban kel ki és a rovaroknak is ellentáll. Ajánlatos tehát, hogy csak *Mauthner-féle impregnált csillagjegyű* répamagot vessünk, a csekély árkülönbözet százszorososan megtérül a biztos és nagy termés révén.

— **Az önkéntes tűzoltó egyesület** vasárnap délután 3 órakor tartotta évi rendes közgyűlését a városházán. A közgyűlésen, amelyen *Zótoni Imre* városi erdőmester, az egyesület elnöke elnökölt, körülbelül ötvenen vettek részt. A közgyűlés felszólalások után úgy az évi jelentéseket, mint a számvizsgálók jelentéseit elfogadta, valamint hozzájárult az évi költségvetés megállapításához. Az elhunyt *Szitnyai József* helyébe *Horváth Kálmán* polgármestert választották meg választmányi tagnak.

— **Kéménytűz.** Szombaton reggel a Hell-féle házban kéménytűz volt. *Csányi Ottó* tűzoltóparancsnok a tűzoltó készültséggel a tüzet még idejében eloltotta s így a kár csak jelentéktelen.

IFJUSÁG.

Az einök búcsúja.

Ne higgy Mester a gyerekeknek! Akár mivel hitegetnek. Mert ha hoz is nagy levelet, mint a csuklyás köpönyeged, s bélye-

odament a Mórchoz és a Mirclihez, és igyekezett őt elvinni. Ehhez tulajdonképen joga is volt, ha alaposan megfontoljuk a dolgot, ámde a Móric egyszeriben visszafordult, s számon kérte a Mirclit.

— Elmenj innét, ebadta zsidója — de németül mondta; azt mondta, hogy: kész wék, tu jud! Jelzót is tett a jud elé, mert hogy ez elé mindig szoktak jelzót tenni.

— No, no, — mondá a Móric, de ámbátor, hogy ő is németül mondta, azért csak úgy mondta, hogy no, no. — No, no! Lassabban fúrvézer, ez nem istálló, hanem korcsma, avagy is táncvigalom.

Felfortyant erre a szóra a fúrvézer, mert a fúrvézernek az istállót emlegetni sértés számba megy, s neki ment a bakának. Ez a baka azonban, ez a kis Móric, ez a kis zsidó gyerek mikor látta, hogy de bizony komoly ütközet készül, megvárta, míg a fúrvézer egész közelébe jött, aztán nyalábra kapta, felvetette a vállára s vitte kifelé. A fúrvézer rugdalta csizmájával a levegőt, a kezeivel meg kaparta elől a baka blúzát, de a vége az lett, hogy a baka kivitte a korcsmából, aztán ledöntötte a gyepre és azt mondta neki:

— Javol! Hát bántod-e még a zsidót?

Megy aztán Móric vissza a csárdába, de

ott már nagy a veszedelem. Az Andreászsal különböztek össze azalatt mindenféle német népek, kik látták, hogy a Móric ugyancsak viszi ám kifelé a fúrvézer. Kezdenek neki németül magyarázni, amire az Andreász megfelel egész rendesen németül, hogy azt mondja: Schieszen! Gradausz! Cél az a német! — De mivel nem volt puskája, csak úgy könyv nélkül ütött a népek közé.

Mondja a Móric: Mi az András? Feleli az András: Hegyibénk gyűttek a németek.

Azonban visszajött a fúrvézer és most már, de nagy keményen ám emlegeti, hogy így megállj zsidó, így zsidó, úgy zsidó!

Mondja a Móric, hallod-e német én velem ne tárgyalj, mert én selmeci gyerek vagyok! Azt meg tudod-e hogy a selmeci gyerekek egy ütéstől nem szakad be a feje!

Ezt a német nem tudta, de úgy látszik azt se tudta, hogy az övé meg egy legyintéstől is lyukas lesz, mert a Móric ugyancsak hadakozik vele, kérdezőn tőle: Wasz isz tasz? Sikongat, menekül már a sok lány, mert üti ám már a németet a Móric, de alaposan. Szaladnak a fúrvézer pajtásai, hogy majd ellátják őket a Mórictól, hanem a Móric csak úgy szép komótosan kezdi kirakogatni az ajtón át a lányokat, legényeket.

Kiabálnak már ott künn, hogy így pátról,

get nyál olyat rája, mint a kánt'ram madonnája, nincsen abban semmi igaz. Ugyis becsap az a pimasz.

Szóval a gyerek mind gazember. Folyton vigyázni kell rá és keveset szabad elhinni neki.

A modern pedagógia felváltotta ezt az anticitásban tiszteletreméltó elvet valami okosabbal? A felekezeti internátusok, s hajdan a falusi preceptor ezzel az alapelvvel közigazgatták a gyerekszágot.

Sok ártatlan teremtés megitta ennek a böles tömegigazgatásnak a levét.

De eszünkbe jut a pásztorgyerekről meg a farkasról szóló mese is. Sokszor kiáltanak farkast a huncutok, s ha egyszer igazán megjelenik, nem hiszik el az emberek. Az ártatlanságot is azt hiszik a hamisak miatt, hogy becsapja őket.

A megszakadt pálya előttünk van. Futója tragikusan elakadt. A tömegigazgatás antik elve, meg a hamisaktól félrevezetett hiszékenység hurkot vetettek eléje.

A szabályok mérlegelni nem tudnak. Pedig a holt betű sokszor szeretne rugalmassá lenni, s tudna is, — csak valaki belelehelné a lelket, a szívet.

Isádk László felül állt a tömegeken. Karakterében egyéniséget láthatni. Az ilyen embert kár tömegszerűen igazgatni. A tehetség, képesség, melynek szép arányai főképp elnöksége alatt bontakoztak ki, megbicsaklott a rendben, melynek lenni muszáj volt.

Az igazi szellemnek szabadság kell. Hátárokra szabni neki káros. Mert ha a szomjas lélek kitör a tömegek kényszerű jármából, alkalmatlanul válik a nehéz, vontatott, rab reudre.

Mi ismertük. Könnyes szemekkel búcsúztattuk. Könnyeink tüntettek a sors határozata ellen. Sokan elkísértük. Szeretetünk legmelegebb temperatúrájával övezve aztán — elballagott a vén diák...

úgy pátról, de ez nem akadályozza meg Mórictól a további munkában. Egy-kettőre tiszta a csárda. Csak a muzsikások maradnak a pódiumon, a nagy dobos igen kiabál, ahhoz oda megy Móric, a dobját felkapja, belevágja a dobos fejére, úgy hogy a dob beszakad és a dobos feje eltűnik. Waszisz-tasz — mondja neki németül a Móric, de a dobos csak a dob oldalát kaparászta.

Jön már a pátról nagy sietve, éppen legjobbkor jön, mert ha soká késnék, Móric szétszedi a csárdát. Így azonban belátván a helyzetet és tudván mit rendel a törvény, elindul a pátról után, nem a nélkül, hogy vissza nem szóljon, hogy no fúrvézer, kikezdesz még zsidóval?

Nézik immár a népek az elvonulókat, és úgy látszik teljesen meg vannak elégedve, hogy a lovagias ügy befejeztetett. Csak a kaszárnyában csóválják a fejüket az öreg bakák, mikor meghallják az esetet, hogy a Mórictól, ezt a csendes fiút a pátról hozta be.

— Oszti mért verekedett a Móric? — Kérde az egyik baka.

— Miért te vadállat? Miért? — felel az örmester. — Hát lyányirt!

Február 28-án tartotta meg az ifjúsági kör választmány a vizsgálónapi gyűlését. Szomorú gyűlés volt. A kör elnöke elhagyott bennünket. Olyan fiatalembert vettünk el benne, aki nem népszerűség hajhászásból, de önzetlenül, tiszta ambícióból dolgozott az ifjúság érdekében. És nagyon sokat áldozott.

Elbúcsúzott tőlünk. Szorongva hallgattuk remegő szavát. Búcsúja után rögtön eltávozott. Férfi volt! . . . Nem akarta, hogy könnyeket lássunk a szemében.

Elment. Ő mondja el alább, milyen okokból . . .

A napirend tárgyalása következett. Megállapította a választmány a március 15-iki ünnepély programját. Ennek a megbeszélése után a tisztviselők jelentése keretében a kör belső ügyeit intézték el.

Közgyűlés.

F. hó 4-én folyt le a főiskolai kör március havi közgyűlése. A megjelentek száma bizony elég csekély volt.

Alkalmatlan idő március eleje közgyűlés tartásra. A közgyűlés összehívását azonban szükségessé tette a volt elnök lemondása.

Dr. Letső alelnök és a tisztviselők beszámolójával kezdődött a tárgyalás. A március 15-iki ünnepélynek sorrendjét a közgyűlés tudomásul vette.

A nemzetközi diákszövetségnek a főiskolai consularatus megalakítása ügyében a körhöz intézett átiratát Pohl főtitkár ajánlatára nem pártolja a közgyűlés.

Gácsér pénztáros jelentése, hogy a múlt félévi közköltség 8 K.-ban állapított meg, tudomásul szolgált.

Konrad főkönyvtáros indítványára a könyvtárt mindaddig míg az összes könyvek bevonása után az teljesen nem lesz rendezve, zárva tartják.

Egyéb tisztviselői jelentések tudomásul vétettek.

A volt elnök keménysége — lehet, hogy — egyeseket megérintett. Mászt azonban nem hozhattak fel ellene revansul, mint azt a hallatlan sérelmet, hogy nem tartotta érdemesnek, hogy a közgyűléstől elbúcsúzzék. Igazuk nem volt, mert az elnök írásban elbúcsúzott. Másképp nem tehetné. A hiba csak az volt, hogy valaki a búcsúiratot a közgyűlésre elvinni elfelejtette.

Arról az alpári izgágaságról, melynek némelyek e csekély okból oly különös formát adtak — nem emlékszünk meg. Pedig ebben rejlett az oka, hogy a volt elnökkel mindenben szolidaritást tartó választmány eredeti szándékától eltérően azonnal lemondott. Tekintettel azonban arra, hogy a kör folytonos technikai vezetést igényel, a választmány a tisztújító közgyűlésig a kör vezetését magára vállalta.

A tisztújító közgyűlés f. hó 8-án d. u. 3 órakor lesz.

Az elnökségre már van jelölt. A korteszallagokon Traum János, Márkos Béla III. éves erdőmérnök hallgatók nevei láthatók.

Isaák László volt elnök a közgyűléshez a következő búcsúiratot intézte:

Mélyen tisztelt Közgyűlés!

Kedves Barátaim!

Nem csak a hivatalos kötelesség indít arra, hogy engedelmetekkel néhány búcsúzó sorral felmentésteget kérjem. Nem ösztantomból távozom az elnöki székből, hanem mint jól tudjátok közvetve a betegségem és közvetlenül a főiskolai rideg szabályoknak igazságos és böles alkalmazása kényszerített arra, hogy elhagyjam a főiskolát.

Írásban kell kérnem a felmentést a m. t. közgyűléstől, mert ott, mint nem főiskolai hallgató már meg nem jelenhetek. És ez elintézhető lett volna ezen egy mondatral: „Én Isaák László köszönetet mondok azért a bizalomért, amellyel elnöklésem alatt a főiskolai kör kiténtett és kijelentem, hogy bár megszünttem főiskolai hallgató lenni, — mint egyén minden tettemért vállalom visszamenőleg is a felelősséget.“

A szívem vitt volna közéttek, az a szív, amely életemnek minden cselekedetét vezérli, amelynek köszönhetek minden elismerést, amely talán itt-ott megillet és, amely oka minden hibámnak, sőt vétkeimnek is.

Az első érzélem, amely ebben a pillanatban ajkamig todul, amely kifejezésre kényszerít, — a hála. Ennek az érzésnek a hatása alatt mondok tinéktek s előttetek a választmányának lelkemből köszönetet azért a munkásságért, amelyet rövid, de felelősségteljes elnökségem alatt kifejtettetek, amely munkásságot én úgyszólván csak mechanice irányítottam. Kérdem, nem a ti érdemek-e, hogy a kör jelenleg nincs megalázó pénzügyi viszonyok között? Hogy azon a nagy nemzeti ünnepen főiskolánk dícsőséget aratott? Hogy az ifjúsági életben oly felelősséggel járó gyász-tisztesség a nemes eszmékhez s a kollegialitáshoz annyira méltón folyt le?

Amikor köszönetet mondok bizalmatok birtokosának a választmányának, hogy ezt a szép működést az én vezetésem alatt kifejtetni érdemesnek tartotta, egyszermind-baráti jó érzéssel kérlek benneteket, feledjétek el, ha néha látszólag rideg s követelő voltam.

Most pedig beszélnek nektek azokról a keserű gondolatokról, amelyeknek kínzó hatása alatt szívemnek ellenére talán, a személyem kedveltségének rovására tüntem fel előttetek, — emondanán, mennyi illúziót temetek el ezekben a percekben, mikor töletek válnom kell, — mennyi érzés súgja, hogy veletek — a főiskolával az élet szakad el tőlem, de mindent, mindent jobban kifejez talán, ha könnyes szemmel mondom a búcsúszót nektek jó Barátaim:

„Isten veletek cimborák . . .“

MULATSÁGOK.

— Az izraelita leányegylet mulatsága mindig eseménye a bál utószezonnak. Az egyesület szombatnagy élvezetet szerzett publikumának. A városi Vigadó termében a szék sorokat és a karzatot szépen megtöltötte a hallgatóság, amely a sikerült felolvasó estély minden számát élénk tetszéssel kísérte. Az est kimagasló

hőse a tudós budai főrabbi, Kiss Arnold dr. volt, aki egy gyönyörű szép vallásos elbeszélő költeményt („Mózes anyja“) olvasott fel oly elragadó hatással, hogy alig győzte megköszönni az üdvözlő tapsokat és gratulációkat. Kellemes, megnyerő előadással olvasta fel a költeményét az illusztris szerző s valósággal lebilincselte a közönséget nyugodt érdekes hangsúlyozásával.

A másik vendég Hazai Hugó volt, az „Egyenlőség“ munkatársa, akit katonatörténeti révén előnyösen ismer a közönség. Kedves, vonzó hangon olvasta fel „Lovagias ügy“ c. humoros katonahistóriáját. Jókendvű előadása, tréfás ötletei állandó derűtségben tartották a közönséget, aki szünni nem akaró tapsokkal hálálta meg a felolvasást. Nem is hagyott a közönség addig békét Hazainak, amíg ráadással nem pótolta felolvasását, előadván egy bájos modern mesét. Hazai Hugó úr szívességéből mai tárcánkban hozzuk a katonahistóriát.

Az estély műsorának többi száma is pompásan sikerült. Mindent megelőzőt Jónás László szellemes Prológja, amelyet Herzfeld Olga adott elő különös bájosággal. Ezután következett Hirschberger Felix dr. szavalata. Nagy hatást keltett Szőlősy Zsigmond szellemes egyfelvonásosa, „György úrfi.“ A szereplők közül különösen Weisz Jolán természetes, igazi színésznői rutint eláruló játékát, és Fischer Henrik fesztelen muzsikaiait és pompás hangsúlyozását kell megdicsérni. Kis szerepeikben nagyon jók voltak Schlesinger Rezsike és Klein Soma is.

A felolvasó est után Balogh László zenéje mellett tánc következett és tartott hajnalig.

A figyelmes rendezőség úgy a bál védnöknőjét dr. Ungár Kálmánné, mint a szereplő hölgyeket szép virágcsokrokkal lepte meg. A mulatság a jótékony célra szépen jövedelmezett.

A jelenvolt hölgyek névsorát az előzőkeny rendezőség így állította össze:

Asszonyok: Baán Elemérené, Barok Ferencné, dr. Benkő Ármimé, Büchler Henrikné, Csányi Ottóné, Deutsch Ármimé, Dukász Gyuláné, Engel Zsigmondné, Erdős Ármimé, Ernzt Zsigmondné, Falleg Károlyné, Fischer Józsefné, Fischer Vilmosné, Ficzely Károlyné, Geiger Bernátné, Gemeiner Adolfné, Geiszt Jakabné, Goldberger Mórné, Goldner Adolfné, Gutfreund Samuné, Hein Ferencné, özv. Hell Jakabné, Herrmann Miksáné, Hirschl Jakabné, Hofszki Józsefné, dr. Kapp Jakabné, Király Ernőné, Knapp Ignácné (Léva), Kuti Istvánné, László Adolfné, Lencső Jánosné, Lichter Adolfné, Ifj. Marschalkó Gyuláné, özv. Megyeri Vilmosné, Novák Józsefné, özv. Ocsovszky Vilmosné, Óváry Dezsőné, Pusás Józsefné, Ranunkel Edéné, Rosenfeld Józsefné, Schlesinger Jenőné, Schoss Frigyesné, Schvartz Józsefné, Schvartz Lipótné, Singer Lajosné, Singer Mórné, dr. Sós Antalné, Spitz Márkné, Steiner Mórné, Stern Mórné, Szegedi Béláné, Szold Salamonné, dr. Tandlich Ignácné, dr. Ungár Kálmánné, özv. Unger Adolfné, Wassermann Edéné, Weichherz Albertné (Csaca), Weiner Dávidné, Weiner Lipótné, Weinsteia

Adolfiné, Weisz Adolfiné, Weisz Árminné, Weisz Dezsőné, Weisz Ignácné, Weisz Jakabné, Weisz Józsefné, Ifj. Weisz Samuné, Weisz Simonné, Welwardt Jakabné, stb.

Leányok: Baán Margit, Dorn Zsófia, Engel Irén, Faller Gizi és Irén, Erdey Katica, Fischer Malvin, Fischer Irma, Fizély Ilonka, Fodor Olga, Gemeiner Berta, Heimann Mariska, Hein Bozsena és Márta, Herzfeld Olga, Király Elza, Liha Mici, Mendl Sarolta, Óváry Juliska, Puskás Böske, Schlesinger Rezsike, Schvartz René, Spitz Jolán, Steiner Cilla, Stern Olga, Szivós Böske és Piroska, Ungár Emma (Sóvár), Ungár Aranka és Ili, Weisz Jolán és Zseni, Weisz Malvin, stb.

Felülfizettek: Ungár Kálmán dr. 20 kor., Ernst Zsigmond, özv. Hell Jakabné, Hell József 10—10 kor., Engel Zsigmond, Goldner Adolf, Tandlich Ignác dr., Weisz Adolf 5—5 kor., Geiszt Jakab, Hirschl Jakab, Horváth Kálmán, Kapp Jakab dr., Kuti István, Schoss Frigyes, Singer Lajos, Sós Antal dr., Weiner Dávid, Weiner Lipót 4—4 kor., Farbaky Gyula, Fizély Károly, Gerő Gyula, Schvartz József, Wassermann Ede 3—3 kor., Deutsch Ármán, Dukász Gyula, Barok Ferenc, Blütek Géza, Ottokar Brozobohati, László Adolf, Óváry Dezső, Kohn Lipót, Rosenfeld Adolf, Wassermann Jakab, Fischer (Hegybánya), Weisz Samu 2—2 kor., Erős Rezső, Holics Endre dr., Weinstein Adolf, Weisz József, Ifj. Weisz Samu 1—1 kor., Wagner László dr. 6 kor.

Egyleti élet.

— **Közgyűlés.** A selmebányai állami tisztviselők helyi bizottsága f. évi március hó 9-én délután 6 órakor a Bányaiskola nagytermében közgyűlést tart.

— **A selmebányai vadászegylet** február hó 28-án tartotta rendes évi közgyűlését. A jelentések tudomásul vétele s az 1907. évi költségvetés megállapítása után a régi tisztkart újból megválasztották. Elnök: *Jezsovits Károly*. Vadászmeister: *Zótony Imre*. Titkár: *Róth Gyula*. Pénztáros: *Sziska Mihály*. Választmányi tagok: *Broszmann Jenő*, *Schwartz Ottó dr.* és *Vadas Jenő*.

— **A függetlenségi és 48-as pártkör** f. hó 2-án tartotta havi rendes választmányi ülését. Az Erdősi emléktábla felállítása volt a gyűlés tárgysorozatának első pontja. Örömmel vette tudomásul a választmány az emléktábla bizottság pénztárosának jelentését, mely arról tanúskodik, hogy az emléktábla iránt nemcsak helyben, hanem vidéken is nagy érdeklődés mutatkozik s ezért a választmány elhatározta, hogy a leleplezést olyan időre fogja halasztani, mikor városunk jobbra megközelíthető, hogy azok kik adományokkal hozzájárultak az emléktábla felállításának költségeihez szintén résztvehessenek a leleplezési ünnepélyen. A leleplezésre a vidéki adakozók meghívandók. A leleplezés napján a választmány pünkösdi másodnapját (május 20-ikát) ajánlja a közgyűlésnek.

A kör közgyűlését március 17-én d. u. 3 órakor tartja meg, melyre a tagokat az alapszabályok szerint falragaszok útján hívják meg.

A kör zászlójának felavatása húsvét másodnapján lesz.

A zászlóavatásra zászlószöveget fog az elnökség rendelni, melybe az illető neve lesz belevésve. Egy ilyen szög ára 1 kor. Azok, akik ilyen szöveget igényt tartanak Ciba Pál alelnöknél jelentkezzenek március 24-ig.

A kör március 15-én külön ünnepélyt nem rendez, hanem tisztelőleg vesz részt a főis-

kolai ifjúság délelőtti matinéjában, délután a honvédszobornál tartandó ünnepélyen, este pedig a főiskolai ifjúság összejövetelén. Végül a kör a jegyző indítványára elhatározza, hogy tekintettel azon rosszakarátú támadásokra, melyekkel vezérért illették az utóbbi időben, Kossuth Ferenchez a következő sürgönnyt küldi:

A selmec- és belabányai függetlenségi és 48-as pártkör megbotránkozással utasítja vissza szeretett vezére ellen intézett támadásokat s bár Nagyméltóságod személye minden gyanusításon és rágalmon felül áll, biztosítja Nagyméltóságodat úgy személye, mint politikája iránti rendületlen ragaszkodásáról, bizalmáról és tiszteletéről.

Szerkesztői üzenetek.

(Kéziratokat nem adunk vissza; névtelen levelekre nem válaszolunk.)

Dr. K. A. főrabbi úr Budapest. Mint méltóztatik látni, az iratot kézhez vettük. Mondanunk sem kell, mily nagy köszönettel. Egyetemes érdeklődés fogadja a közleményt, jelöl annak, hogy a közlés már nálunk is meg tudja tenni, hogy ne zavartassa magát némely szekreciós szempontoktól. Nagyon örvendenénk, ha közlésünknek a jövőben is néha mód adni méltóztatnék ilyen irányú gyakorlatokra.

Ö. 1. Oka a dolognak csupán technikai akadály volt. A hely tehát nem azért szűkült meg, hogy onnan valakit kizárjunk. 2. Mi csak azt bíráljuk: nekünk való-e, vagy nem a küldemény. Amit meg nem jelentetünk, azt vagy az aktualitások szorítják ki, vagy pedig olyan a dolog, hogy lapunk szerepében nem illeszthetjük be. Üdvözléssel!

Nebich. Helyszöke miatt Poldi csak a következő számban mutat.

Felkérjük a Selmebánya vidékén lévő községek igen tisztelt jegyzőit, hogy legyenek kegyesek lapunkat figyelmükre méltatni s velünk a hatóságuk területén észlelt érdekesebb eseményeket közölni.

Kocsitisztító munkás szükséges.

Selmebánya állomás főnöksége kocsitisztító munkást keres. Kézműves, különösen bádigos, lakatos előnyben részesül.

Kezdőbér 1 kor. 80 fill., mely bealás esetén 2 kor. 20 fill.-ig emelkedik. Három évenként 20 fill. bérjavítás egészen 3 kor. 60 fill.-ig.

Teljesen kifogástalan szolgálat esetén 3 év múlva nyugbér pénztár tagja lehet s egyéb kedvezményekben is részesül.

Az alkalmazás feltételei: 35 évnél fiatalabbnak, józan életűnek, ép. erős és egészségesnek, pályatorvosi vizsgálat után minden vasúti szolgálatra alkalmasnak kell találtatnia a pályázónak. Magyarul beszélni, olvasni és írni feltétlenül kell tudni.

Az állandósítás csak próbaszolgálat után történik meg. A pályázók keresztlevelel, munkakönyvvel, esetleg házassági okmányokkal felszerelve naponta 11—12 óra között jelentkezhetnek.

Állomásfőnökség.



CLAYTON & SHUTTLEWORTH LTD
Budapest, Váci-körút 63,
által a legjutányosabb árak mellett ajánlatnak.

Locomobil és gőzcséplőgépek,
szalmakazalozók, járgány-cséplőgépek, löhere-cséplők, tisztító-rosták, konkolyozók, kaszáló- és aratógépek, szénagyújtók, boronák, sorvetőgépek, Planet jr. kapálók, szécskavágók, répvágók, kukoriczamorzsolók, darálók, őrlőmalmok, egyetemes acél-ékek, 2- és 3-vasu ékek és minden egyéb gazdasági gépek.